ДАРОКЪ

Година I.
Брой 4
Мартъ 1940 година

ОТГОВОРЕНЪ УРЕДНИКЪ
ЙОРДАНЪ НЕДКОВЪ
Директоръ на у-ще „Царь Симеонъ" — ВАРНА

Вестникъ за ученицитѣ отъ Варненска и Провадийска околии
Урежда комитетъ отъ учители ▢ ЦЕНА 1 ЛЕВЪ ▢ Излизатъ 8 броя годишно

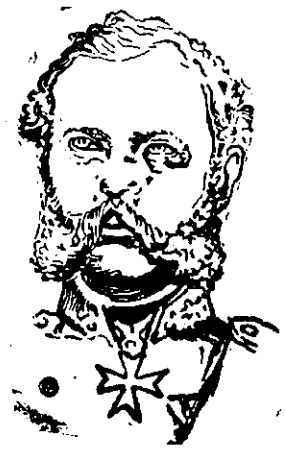

ЦАРЬ ОСВОБОДИТЕЛЬТЪ,

ойто на 12 априлъ, 1877 год. обяви Освободителната война, що завърши на 19 II. (3 III), 1878 год. съ създаването на Санъ-Стефанска България.

ПѢСЕНЬТА НА СВОБОДАТА

Петстотинъ години надъ България се бѣше надвесилъ черниятъ облакъ на тежкото робство. Българскиятъ духъ бѣше смазанъ подъ страшния яремъ. Надъ земята ни се носѣха стенания, примѣсени съ вѣна на робскитѣ вериги. Майки чезнѣха отъ мжка р чедата си. Безброи деца не виждаха бащина и айчина милувка.

И все пакъ, надеждата не бѣше изгубена. Тя лѣеше въ народната душа като малка искрица. Пѣсеньта на свободата се таеше въ всѣко българско сърдце. Хайдутитѣ първи подеха тази пѣсень. Тѣ зарѣзваха домъ и имотъ, избѣгваха въ Балкана ставаха народни закрилници. Вѣковнитѣ буки ги риеха отъ вражеското око. А тѣ, гордитѣ чеда а Балкана, мжстѣха за родъ и честь.

По-късно дойде и борбата за свободата. Хиляди народни синове изгорѣха въ нея. Паисий, Раковски, Каравеловъ, Левски, Ботевъ, Каблешковъ, Бенковски, Бачо Киро и много други народни герои записаха имената си въ историята ни навѣки. Други росиха съ кръвьта си скжпата родна земя и останаха незнайни. Тѣ изпълниха дълга си. Изкупиха свободата съ цената на кръвьта си.

Отъ изтокъ огрѣ мощно слънце, което прогони грачната петвѣковна нощь. Хайдушкиятъ Балканъ ѣна отъ топовни гърмежи. Мощно „ура" се понесе о урви и долини. Майката земя наново се ороси отъ кръвьта на руси и българи... На Шипка се разжжсаха робскитѣ вериги...

България бѣ освободена!.. Шестдесеть и две години вече слънцето на свободата грѣе отъ българското небе и стопля сърдцето на народа ни. Шестдесеть и две години надъ скжпата ни Родина е носи пѣсеньта на свободата.

Затова днесъ, когато се радваме на този скжпъ ръ, нека почетемъ тѣзи, които сложиха кости незнайни и безкръстни гробове. Въ този светъ нека слѣемъ молитвата си съ молитвата на ия народъ за апостолитѣ на свободата и за геитѣ, които загинаха при Селиолу, завоя на Черна, ойранъ и Тутраканъ, защото искаха българското бе да бжде по-безоблачно, народната радость — о-голѣма.

Нека днесъ нашето „ура" прокънти тъй силно, а бжде чуто отъ роднитѣ братя, пръснати отъ границитѣ на отечеството ни.

Нека и тѣ чуятъ пѣсеньта на свободата!..

Българскиятъ народъ се радва на бодата си благодарение великата жертва на много известни и безименни герои. Нека и ние бждемъ готови да се отплатиме за Родината!

БАБА МАРТА ПАКЪ ДОЙДЕ!

МАРТЕНИЧКИ

Нѣкой тихичко зачука
на прозореца отвънъ:
— Кой почива още тука?
Стига вече толкозъ сънь!
Марта пръ[illegible]да мартенички
пакъ за хубави ржчички!

И отворихъ си очитѣ,
а на малкитѣ ржце
свѣтятъ, трепкатъ катъ звездитѣ,
мартенички две по две!
Марта носи мартенички
за послушнитѣ ржчички!

Да сме живи, да сме здрави,
весели катъ пролѣтьта;
всѣки злото да остави —
да грѣй обичь надъ свѣта!
Марта иде съ мартенички
пакъ за бѣлитѣ ржчички!

Птиче тихичко зачука
на прозореца отвънъ:
— Како, Марта пакъ е тука,
стига вече толкозъ сънь!
Марта-Марта-мартенички
пакъ за какини ржчички!...

Недѣлчо Тинчевъ

Любенъ Каравеловъ

който стоялъ дълго време начело на Централния революционенъ комитетъ въ Букурещъ.

Добруджа

Една земя, измжчена, далечна;
една земя, где робство[illegible]
една земя, на мжки люлка[illegible]
една земя, где пѣсень се не пѣй.

Где вѣтъръ тихо нивитѣ люлѣе,
горещо слънцето где пръска жарь;
где брата-робъ за свобода милѣе,
и влачи иго тежко младъ и старъ.

Въ небето чучулига се не рѣе,
заглъхнали, мълчатъ сега полята...
И салъ сълза подиръ сълза се лѣе,
сега тамъ чува се молитва свята:

„Защо ли Богъ отвърналъ е очи си?
Нима не чува робския ни гласъ?
О, Боже! изпрати ни лжчи си,
да грѣйне свѣтло слънце и надъ насъ."

Надъ Добруджа сега е мракъ черен,
черно робство още тамъ тегнѣй.
Но иде день, кога брата вѣренъ
на свободата пѣсень да запѣй.

Евгения Поборникова

Захарий Стояновъ

Възстанието въ Панагюрище

Деньтъ бѣ 20 априлъ.

Часътъ къмъ 8·30 портитѣ на бай Ивановата кжща се отвориха. Ворчо почака малко да види, кой хлопа, но като се увѣри, че гоститѣ му сж хора познати, отвори имъ.

Комисаритѣ вървѣха съ наведени глави; тѣ бѣха умислени, и отъ лицата имъ ясно можеше да се види, че работата не е чиста, има да се е случило нѣщо важно.

— Готови револверитѣ, — извика Икономовъ и всинца, скочили на крака, посрещнахме комисаритѣ още на вратата.

— Какво се е случило, господа? Какво е това отъ васъ? Защо сте се събрали толкова? — питахме ние въ единъ гласъ.

— Да нѣма предателство?...

— Такова нѣщо нѣма.... Но работата се свършила вече...— отговориха комисаритѣ следъ нѣколко-минутно мълчание.

— Не ме мжчете! Казвайте скоро, — викаше Бенковски гърмогласно.

Комисаритѣ се спогледаха единъ другъ, като да бѣха виновни въ нѣщо. Тѣ мълчеха, а това бѣше знакъ, че действително работата не е чиста. Ние помислихме, че се е случило предателство.

— Три часа става вече, откакъ въ Копривщица гърмятъ пушкитѣ!..

— Възстанието е вдигнато,— отговори Бобековъ съ развълнуванъ гласъ.

— Кой е видѣлъ това?.. Казвайте, братя, ако сте истински българи! — викаха апостолитѣ.

— Писмо носимъ отъ Каблешкова, подписано съ кръвь, — отговориха нѣколко души отъ комисаритѣ.

Едри сълзи като дъждъ потекоха отъ очитѣ на всинца ни; всички въ единъ гласъ извикахме: „Бунтъ! На оржжие!" После Бенковски се хвърли върху П. Бобекова, който произнесе най-напредъ думата **възстание**, цѣлуна го по устата и безъ да каже дума, което бѣ невъзможно, обърна се да прегърне и своитѣ другари, които така сжщо се заливаха съ сълзи.... Трагична бѣше минутата. Панагюрскитѣ комисари гледаха съ страхопочитание на сцената, никой не смѣеше да шавне; всички мълчеха! За говорене имаше много, но чувствата не позволяваха, тѣ тържествуваха и надъ благоразумието, и надъ куража.

— Писмото на Каблешкова! Скоро писмото! — викахме ние въ единъ гласъ, и всѣки си протѣгаше рѫцѣта да грабне това писмо.

(Следва)

Възстанието въ Панагюрище

(Продължение отъ 1 стр.)

То попадна въ ржката на Волова; но той не можа да го разпечата, защото ржцетѣ му се разтрепераха. Отъ неговитѣ ржце го пое Икономовъ и захвана да го чете, но щомъ произнесе думитѣ „мили братя“, езикътъ му се преплете, и нищо не можа да се разумѣе отъ онова, което той четѣше.

Съдържанието на това писмо, което най-после Бенковски прочете съ високъ гласъ, гласѣше следното:

„**Братя!**

Вчера пристигна въ село Неджиоъ ага, изъ Пловдивъ, който поиска да затвори нѣколко души заедно съ мене. Като бѣхъ известенъ за вашето решение, станало въ Оборищкото съорание, повикахъ нѣколко души юнаци и следъ като се въоржжихме, отправихме се къмъ конака, който нападнахме и уоихме мюдюра, съ нѣколко заптии.... Сега, когато ви пиша това писмо, знамето се развѣва предъ конака, пушкитѣ гърмятъ, придружени отъ ека на черковнитѣ камбани, и юнацитѣ се цѣлуватъ единъ други по улицитѣ..!

Ако вие, братя, сте били истински патриоти и апостоли на свободата, то последвайте нашия примѣръ и въ Панагюрище!...

Копривщица,
20 априлъ 1876 год.

Т. Каблешковъ“.

Отдолу на писмото стоеше следната забележка:

„Бѣхъ очевидецъ, когато се извърши всичко гореказано въ писмото на Тодора. Тръгвамъ за Клисура, за да направя сжщото.

Н. Караджовъ“.

— Бунтъ! Възстание! Скоро, Бобековъ, свикай стотницитѣ, удряйте камбанитѣ! Изгърмете нѣколко пушки да се обяви възстанието! На оржжие! Какъ чакате? Нашитѣ братя се биятъ вече, — ревѣше Бенковски, колкото му стига силата, ревѣхме всинца...

— Да почакаме малко!... Да разберемъ по-добре работата... Не му е още времето, нѣмаме нищо приготвено, — опитаха се да възразятъ комисаритѣ, т. е. панагюрскитѣ граждани.

Тѣхниятъ слабъ, но справедливъ гласъ не можа да подействува. Той остана гласъ въпиещъ въ пустиня, между грозното изгърмяване на нѣколко пушки срѣдъ двора на бае Ивана, куршумитѣ на които грозно цепѣха въздуха.

Всинца треперѣхме като листи. Бенковски бѣше се измѣнилъ въ лицето; той ревѣше въ своитѣ заповѣди, като сжщински лъвъ; едра пот покриваше високото му чело, хвръкналъ би той като орелъ изъ двора на бай Ивана, ако да имаше възможность за това, а благородната душа Воловъ проливаше сълзи и викаше: „Скоро, братя! Отваряйте портитѣ да излѣземъ! Ние да станемъ най напредъ жертва...“

Слънцето бележеше на западъ икиндия, когато ние изхвръкнахме като вихрушка на улицата, съ голи саби въ ржцетѣ, съ зеленъ байракъ, боси и гологлави, само четирима души — апостолитѣ. Щомъ сжпихме на улицата и запѣхме бунтовната пѣсень:

Ха народъ поробенъ,
що си тъй заспалъ,
илъ животъ свободенъ
тебъ не ти е милъ!.

(Правописътъ на автора е запазенъ).

Изъ „Записки по българскитѣ възстания“.

ПЕЧАТНИЦА
Д. ТОДОРОВЪ
ВАРНА, ул. Бдинска 22 Тел. 21-86

● Дѣлото имъ ще живѣе вѣчно ●

СЛАВА НА БЕЗСМЪРТНИТѢ

Когато бѣхъ азъ детенце
тихо, нѣжно, мило;
когато бѣхъ азъ момченце
лудо, младо, живо;
когато станахъ на година,
кога станахъ дѣдо,
единъ бѣше моятъ баща
едно бѣ ми чедо:
Свобода, свобода!

Живъ е той, живъ е! Тамъ на Балкана . . .
. . . . . .

Тозъ, който падне въ бой за свобода,
той не умира: него жалѣятъ
земя и небо, звѣръ и природа,
и пѣвци пѣсни за него пѣятъ . . .

Той бъше невидимъ, като една сѣнка;
озове се въ черква, мѣрне се въ седѣнка,
покаже се, скрий се, безъ знанъ и безъ следъ,
навсѣкжде гоненъ, всѣкжде приетъ . . .

Думитѣ му бѣха и прости, и кратки,
пълни съ огненъ пламъкъ и надежди сладки!
Той навредъ говори за бунтъ, за свобода,
и че време вечъ е да възстане роба,
да строши ярема.

Юнакъ

Азъ съмъ малъкъ първолакъ,
ала вече съмъ юнакъ.

Въвъ букварчето чета,
всичко зная по свѣта.

Утре, слънце щомъ изгрѣй,
щомъ славейчето запѣй—

тръгвамъ съ пѣсень на уста,
къмто края на свѣта.

Тамъ е страшно. Страшно. Да!
Ала, както е реда,

азъ ще взема за пазачъ,
за пазачъ и за водачъ —

Марко, славния юнакъ,
че е лютъ и много якъ.

Иванъ Василевъ.

МАРТЕНИЧКИ

Калинчица — малинчица
писъмце ни носи:
пратила я съ много здраве
Пролѣть свилокоса.

Подъ крилцата даръ е скрила
мартенички пъстри,
баба Марта ги е свила
съ дългитѣ си пръсти!

Калинчица — малинчица
кацна на цвѣтята,
мартенички чудновати
даде на децата!

Веса Паспалеева.

Смъртьта на малката снѣжинка

Нощьта е тъмна. Силниятъ вѣтъръ си играе съ малкитѣ снѣжинки. Тѣ се мжчатъ да се подслонятъ до нѣкоя стена, за да си починатъ, но вѣтърътъ не ги оставя на мира. Той лудува, фучи и ги гони по улицитѣ. Една отъ тѣхъ се откжсна отъ дружкитѣ си и се сви върху стъклото на единъ прозорецъ. Почина си набързо и погледна отвждъ прозореца. Видѣ хубава маса, върху която бѣше поставена коледна елха съ различни украшения. Елхата бѣше отрупана съ свѣщици, които пръскаха наоколо приятна свѣтлина. Около нея играеха хубаво облѣчени и доволни деца. Току-що влизаше бащата, който носѣше купъ подаръци. Снѣжинката бѣше решила да посрещне тукъ Коледа и да се порадва заедно съ децата, но вѣтърътъ не я остави. Той я видѣ, изпищѣ страшно и я задигна отъ прозореца. Тя се смѣси пакъ съ другаркитѣ си. Но мисъльта ѝ за коледната елха не я напущаше. Когато вѣтърътъ утихна за мигъ, тя се промъкна леко до другъ прозорецъ и се сви въ жгъла на рамката му. Отвори измалѣлитѣ си очички и погледна въ стаята. Сърдцето ѝ се сви. Тя видѣ царството на беднотията. Две малки дечица, овити въ дрипи, лежаха на земята. До тѣхъ бѣше майка имъ, замислена и бледа. Сегизъ-тогизъ нѣкое отъ децата изплакваше, а майката се кръстѣше. Тѣ нѣмаха хлѣбъ!..

Снѣжинката затвори очи и заплака, Хубавата ѝ бѣла рокличка не можеше да стопли нещастнитѣ, а друго тя нѣмаше. Когато отвори отново очитѣ си, снѣжинката видѣ, че въ стаята влѣзе дрипавъ мжжъ. Косата му бѣше разчорлена, очитѣ му — червени, а устата — изкривена. Той бѣше пиянъ. Извика нѣщо и се струполи на земята. Въ стаята се чуха писъци...

Сви се сърдцето на малката снѣжинка. Стана ѝ много горещо. Следъ малко, на мѣстото ѝ върху стъклото остана само малка капчица вода Това бѣше една сълза, пролѣна отъ чистата снѣжинка за нещастното семейство.

Кичка Йовчева, III б кл. при у ще „Ц. Симеонъ“ Варна.

Родината е майка на всички ни.

Р-о-д-и-н-о

Предъ блѣсъка на твойто величие безкрайно,
предъ ужаса на твойтѣ вѣковни теглила,
ний — младитѣ борци — съсъ грѣйнали чела,
кълнеме се на тебъ да служимъ всеотдайно.

Отъ твойто минало ние черпимъ упование,
успѣхътъ твой днесъ нашъ е идеалъ;
и съ радость жертва всѣки би се далъ
да те упази само отъ бури и страдания.

Въ стихийнитѣ борби съ желѣзния хомотъ.
починаха плеада безименни [illegible]
предъ гробоветѣ имъ, остали безъ вѣнци,
ний даваме обетъ за тебе да умремъ.

Предъ блѣсъка на твойто величие безкрайно
предъ ужаса на твойтѣ вѣковни теглила
ний — твойтѣ деца — съ грѣйнали чела
кълнеме се на тебъ да служимъ всеотдайно.

Райна Н. Колева,
учителка гара Борисово, ок. Попо[illegible]

Обичамъ азъ морето...

Обичамъ азъ морето
съсъ цѣлата душа,
то е прозорецъ свѣтълъ,
отворенъ къмъ свѣта.

Когато вълнитѣ плискатъ
лазурниятъ му брѣгъ—
тъй много ми се иска
да стана смѣлъ морякъ!

Играя ли съ децата—
все азъ съмъ капитанъ,
отъ всички най-високо
е моя флагъ развѣнъ.

Обичамъ азъ морето
и въ буря, и въ покой,
привлича ме живота
на морския герой.

Веса Паспалеева.

СИРАЧЕ

(Съчинение по картинка).

Настана дълга и зловеща зима. Всѣки се прибра при топлата печка. Жива душа се не мѣрка изъ улицата. Само малкото сираче, Стефчо, още скиташе изъ улицата босо, голо и гладно. То нѣмаше майка и баща, нито кжща, кждето да се прибере и стопли. Всички му бѣха чужди. Спираше предъ вратнитѣ и викаше: парче хлѣбъ. Но добритѣ бѣха малко. Никой не чу бата му. Не го жалѣше [illegible] търтъ. Той духаше, пр[illegible] ваше окжсанитѣ му дрѣ[illegible] го щипѣше по посинѣлото студъ тѣло. Стефчо пла[illegible] Мразовитиятъ вѣтъръ още зловещо духаше. Замразя[illegible] сълзитѣ му, които калѣ[illegible] изстиналитѣ му бузи.

Цѣлиятъ день се мина въ пл[illegible]

Мръкна се. Стефчо се пр[illegible] до единъ плетъ. Негов[illegible] плачъ се усиляваше още по[illegible] Той молѣше Бога да го бере. Сгушенъ до плета, [illegible] чо чакаше съ надежда ут[illegible] ния день. Той не заспа. Но[illegible] му се видѣ дълга като го[illegible]

По едно време Стефчо [illegible] Помжчи се да върви — не [illegible] Почна да пълзи по зем[illegible] и последнитѣ сили [illegible] наха. Изписка силно [illegible] денъ пжть той отпра[illegible] къмъ Всевишния да го пр[illegible] Дѣдо Господъ чу молба[illegible] Стефчо погледна небето [illegible] бѣше червено Като че л[illegible] какви червени платове [illegible] лѣеха тамъ. Стана му [illegible] тежко. Следъ това, тѣ[illegible] тове изчезнаха, и паднах[illegible] — бѣли. На Стефчо му [illegible] леко. Като че ли хвърче[illegible] въздуха...

Стефчо бѣше вече [illegible] Само споменитѣ за не[illegible] наха вѣчни въ сърд[illegible] всички хора, които [illegible] ваха.

Николина А[illegible]
у-ка отъ I [illegible]
Рилски Пр[illegible]

КОКИЧЕНЦАТА ЦЪВНАЛИ

Стопи се снѣгътъ. Изгрѣ слънцето. Небето се усмихна. Рано-рано се показаха първитѣ кокиченца, навели бѣлитѣ си чашки, сякашъ снѣжни звънчета. Лекъ пролѣтенъ вѣтрецъ подухва и ги разлюлява, а тѣ като че ли звънятъ и пълнятъ въздуха съ приятна миризма— дъхътъ на приближаващата се пролѣть. Колко драго ми става, когато погледна тия малки и нѣжни цвѣтенца! Азъ се опиянявамъ отъ красотата имъ. На душата ми става леко, леко. Сякашъ се преселвамъ въ другъ свѣтъ, кждето има само такива нѣжни цвѣтове, кждето цариневинностьта. Въ мене разцъвтява надеждата, усилва се вѣрата, и азъ добивамъ нови сили да крача напредъ въ живота. Радостно ми става. Вдъхвамъ дълбоко и бавно, а душата ми е окрилена. Поглеждамъ небето. То е по-високо и по-дълбоко.

Навредъ се носи дъхътъ на пролѣтьта, която пристига съ цвѣтя, радости, птички и пѣсни. Тя погали кокиченцата и тѣ цъвнаха.

Да цъвне радость и въ сърдцата на всички ни!

Йорданка Йовчева Николова

Приятели

Когато дѣдо Господь създалъ снѣга, не му далъ цвѣтъ, а го оставилъ самъ да си избере.

Преди да литне къмъ земята, снѣгътъ се позамислилъ: не знаелъ какъвъ цвѣтъ да си избере.

Отправилъ се къмъ зелената тревица и я замолилъ да му даде цвѣта си.

Тревичката, обаче, му отказала.

Отправилъ се къмъ червената роза, но и тя го отблъснала.

— Не давамъ цвѣта си! Не искамъ съ другъ да дѣля хубостьта си! — казала му розата

Тжженъ и печаленъ снѣгътъ отишелъ при срамежливата теменужка, при синия синчецъ, при жълтия минзухаръ, при аления макъ, при червения божуръ, но никой отъ тѣхъ не го съжалилъ, никой не му далъ цвѣта си.

Най-после снѣгътъ пристигналъ съкрушенъ при самотното кокиче и му казалъ:

— Ако и ти не ми дадешъ цвѣта си, ще се разсърдя като вѣтъра. А той е сърдитъ на всички, защото е невидимъ.

Кокиченцето било съ добро сърдце. То съ радость дало цвѣта си. Снѣгътъ станалъ бѣлъ. Отъ тогава той намразилъ всички цвѣтя. Само съ кокиченцето се спрятелилъ. То расте и цъвти подъ нѣжнитѣ му грижи.

Преразказали ученицитѣ отъ I г кл. при у-ще „Априловъ“ — Варна.

Измаменото гостенче

Отиде си лютиятъ Голѣмъ Сѣчко. Ето, пристигна вечъ сърдитиятъ му малъкъ братъ. Въ първитѣ дни той пропустна слънчевитѣ лжчи, които разкжсаха снѣжната покривка на полето и размекнаха майката земя. Милото и нѣжно кокиченце се пробуди отъ милувката на едва блеснало слънце и побърза да подаде бѣлата си главица надъ рохкавата земя. Но, Малъкъ Сѣчко го пожали. Отново снѣгъ покри земята, и всичко се заледи. Ранобудното пролѣтно гостенче клюмна главица на тънкото си стъбълце и заплака подъ снѣга, защото разбра, че е измамено отъ майка си — лицеха.

Радна Карамфилова Стоянова,
ученичка отъ III кл., с. Кичево, Варненско.

Ликътъ на В. Левски и двѣтѣ лицета съ кокиченцата сж рисували отъ ученика Димо Великовъ, I кл. при у-ще „Ц. Симеонъ“ — Варна.

Чудесното сандъче

Въ едно село живѣелъ голѣмъ богаташъ. Неговата домакиня забелязала, че отъ година на година имането имъ намалява. Тя решила да отиде при единъ уменъ старецъ за съветъ. Отишла въ кжщата му и казала:

— Дѣдо, бѣхме доста богати, обаче отъ нѣколко години виждамъ, че богатството ни се разпилява, затова ще те замоля да ми кажешъ, какво трѣбва да правя, за да го запазя!

Старецътъ я погледалъ, влѣзълъ въ съседната стаичка, донесълъ едно запечатано сандъче. и казалъ:

— Ще вземешъ това сандъче Ще го разнасяшъ три пжти презъ деня и три пжти презъ нощьта въ кжщата, въ кухнята, въ зимника и обора. Това ще правишъ цѣла година, и така работата ви ще тръгне по-добре. Следъ една година ще ми върнешъ сандъчето.

Доволна и зарадвана, домакинята му поблагодарила и си отишла. Всичко, каквото й казалъ старецътъ, тя го изпълнявала. Обаче, като отишла въ зимника, видѣла, че слугинята си била извадила медъ и ядѣла. Въ кухнята пъкъ намѣрила готвача да си пържи яйца. А, когато отишла въ обора, що да види: на конетѣ вмѣсто ечемикъ било дадено сѣно. Кравата пъкъ била затънала въ боклукъ. И всѣки день тя откривала по нѣщо

Минала се годината. Домакинята си спомнила за последнитѣ думи на стареца и отишла въ кжщата му. Доволна и засмѣна, тя му казала:

— Старче, доволна съмъ отъ съвета ти. Работата ни тръгна въ редъ, но ще те замоля да ми оставишъ сандъчето за още една година.

Старецътъ се позасмѣлъ, па й отговорилъ:

Азъ сандъчето не мога да ти дамъ. Можешъ да вземешъ само онова, що се намира въ него.

Той разкжвалъ сандъчето. Въ него имало една хартия, на която пишело:

„Ако искашъ вкжщи редъ, самъ наглеждай всичко вредъ“.

Преразказала: Елена Петрова,
уч. въ III кл., с. Борисово, Поповско.

Бабиндень на село

Следъ Ивановден въ село се празднува Бабиндень. Въ нашето село го наричатъ день на бабитѣ и го празднуватъ много весело. Още отъ предния день всички жени се приготвятъ за нѣкакво тържество. Въ бакалницата на бай Ивана се събиратъ много жени и купуватъ тънки книги и варакъ. Отъ разговора имъ се разбира, че всичко това е за Бабиндень.

Тази година на Бабиндень завалѣ дъждъ. Изъ улицитѣ се бѣ дигнала голѣма кал, но тя не попрѣчи на женитѣ да тръгнатъ изъ селото. Отъ всички улици се носѣха пѣсни, провиквания и смѣхъ. Свирѣха гайди. Групички жени, окичени съ изкуствени цвѣтя, отиваха за опредѣленото сборно мѣсто съ каруци. Други, задигнали приготвеното ядене и шише ракия, отиваха пешъ. Къмъ обѣдъ селото утихна. Не се виждаше никой изъ улицитѣ. Узнахъ отъ мама, че презъ това време женитѣ се били прибрали при бабата. Тамъ нареждатъ трапеза и до вечерьта ядатъ, играятъ и се веселятъ.

Предъ залѣзъ слънце напущатъ сборното мѣсто и тръгватъ по домоветѣ си. При изпращането става нѣщо много интересно.

Цѣлата група завежда една жена до дома й, кждето ядатъ и пиятъ. На тръване домакинята излиза съ групата Това продължава до късна нощь.

Презъ цѣлия день мжже не се виждатъ изъ улицата. Споредъ обичая, на мжжъ, който бжде срещнатъ отъ женитѣ, взематъ калпака, и той трѣбва да го изкупи.

Бабиндень е единъ народенъ праздникъ. Имаме още много такива праздници и обичаи, които трѣбва да пазимъ.

Денко Станчевъ,
у-къ отъ IV отд., с. Войводино, Варненско.

Бащинъ домъ

Седя подъ голѣмата слива и топя далече замисленъ погледъ. Наоколо пѣе студениятъ есененъ вѣтъръ и рони последнитѣ пожълтѣли и изсъхнали листи, които падатъ на земята и треперятъ като ударени птички. Мисля за моя бащинъ домъ. Нѣкога, сжщо както сега, азъ седѣхъ подъ старата слива предъ този скжпъ домъ, гледахъ буйната рѣкичка, която скачаше отъ камъкъ на камъкъ, и ми бѣше весело, весело . . . Но кжде е сега този прекраснъ кжтъ? Кжде е хубавиятъ бащинъ домъ съ спретнатитѣ малки прозорчета, които пролѣтно време нѣжно милуваше люлякътъ? Да, той е далече, много далече. Далече е малката градинка съ миризливитѣ росни цвѣтя. И азъ знамъ, че въ нея сега не ще пѣятъ тъй хубаво птичкитѣ, както нѣкога. Зората не ще блести тъй прелестно въ чиститѣ стъкла на малкитѣ й прозорчета. Сега кжщичката ще е запустѣла, бурени сж се навъдили наоколо й, паяци сж сплели гнѣздата си въ решеткитѣ на прозорчетата. И азъ вѣрвамъ, че и тя тжжи сега както и азъ, че и тя очаква да види пакъ своя малъкъ любимецъ, който е така далече отъ нея. Той тжжи за нея, той рови съ замисленъ погледъ споменитѣ си, той я търси, а тя е така далече. Далече е, но я вижда, вижда я въ споменитѣ си, чувствува я въ сърдцето си. А сега, унесенъ по нея, той й праща поздравъ, пъленъ съ мжка и надежда:

— Кжщичко, може би, нѣкога азъ ще се върна!

Георги Гр. Шивачевъ,
уч. отъ III б кл. при II Варн. прогимназия.

На пазаря

Днесъ е понедѣлникъ. На площада има пазаръ. Още отъ ранна утринь по улицитѣ се носи шумъ. Селянитѣ съ много каруци идватъ и носятъ стокитѣ си на пазаря. Цѣли кервани сж задръстили улицитѣ.

По каруцитѣ се накачили стари и млади. Пристигатъ на пазаря. Селянитѣ сѣдатъ по тротоаритѣ, разтварятъ торбитѣ и нареждатъ стокитѣ си. На друга страна сж овощаритѣ, наредили плодоветѣ си и написали ценитѣ имъ. Тамъ има ябълки, дюли, сушени сливи, орѣхи, мушмули, а отъ нѣкой жгълъ се червенѣятъ и мигатъ съ очи ябълки, сякашъ подсѣщатъ да не ги забравятъ. Понататъкъ отъ тѣхъ сж колониалнитѣ стоки, манифактурата и др. На една страна сж закачени метлитѣ и налъмитѣ, а на друга сж наредени сапуни, петмезъ въ тенекии, червенъ пиперъ и разни други стоки. До тѣхъ сж галантериитѣ. Другаде сж наредени фланели, чорапи, комбинизони и шалове. Предъ тѣхъ сж стъкларитѣ, разни порцеланови чении, чаши, кани, солнички и др. По горе отъ тѣхъ се настанили продавачитѣ на платове. Не отсжтствуватъ и циганитѣ, които сж устроили тъй наречения „битъ пазаръ“. Тамъ има всичко, каквото търсишъ и не търсишъ: кревати, маси, скринове, гардероби, грамофони, женски и мжжки дрехи, обуща и разни ръждясали желѣза. Отдѣлно сж градинаритѣ, които продаватъ зеле, пиперки, картофи, моркови, патладжани, бобови растения и други зеленчуци. Край тѣхъ обикалятъ жени. Тѣ купуватъ зеленчуци за трушии и други ястия. Изъ пазаря се разхождатъ млади селски момичета, които идватъ за пръвъ пжть въ града. Тѣ гледатъ всичко, пазарятъ се съ всѣкиго, а нищо не купуватъ. Край сергиитѣ се въртятъ хлапаци отъ града, които търсятъ да откраднатъ нѣщо. Навсѣкжде се чуватъ гласоветѣ на продавачитѣ. Ето, единъ човѣкъ продава мента и вика: „Хайде-е, мента за далакъ, мента за меракъ! По левче. Вземай, народе!“ Едно момче хленчи на майка си:

— Мамо, купи ми ма, мамо о о о!..

Майката го дърпа за ржката и му се кара:

— Нѣмамъ пари, бре! Ха върви! Кжде дѣна левчето, дето ти го бѣхъ дала?

— Купихъ си боза ма-а-а...

Майката и момчето се изгубватъ изъ пазаря.

Късно следъ обѣдъ селянитѣ тръгватъ обратно къмъ селата, като оставятъ следъ себе си облаци прахъ.

На пазарището идватъ циганчета, които събиратъ въ голѣми торби каквото имъ попадне.

Айше Фазлжева Юмерова - Варна.

Бѣлата смърть

Единъ следъ другъ, като зърна на бѣла броеница се занизаха днитѣ на зимата. Студъ и мразъ сковаха земята. Заглъхна всичко. Вѣтърътъ наново засвири тжжната пѣсень на зимата. Малкитѣ бѣли снѣжинки заподхвръкваха като пеперуди изъ въздуха, подгонени отъ студения вѣтъръ, и бавно застилаха смразената земя. Навредъ побѣлѣ Улицитѣ запустѣха. Само бедниятъ просякъ, оня самотникъ въ дрипи, още бродѣше и молѣше за парче хлѣбецъ и топла дреха. И тая вечерь той не намираше сърдце, което да разбере неговата мжка. Вѣтърътъ немилостиво го шибаше по лицето съ ледения си камшикъ, разгръщаше скжсаното му палто и си играеше съ побѣлѣлитѣ му коси. Подпирайки се о дървената тояга, просякътъ се влѣчеше къмъ морското казино. Тамъ бѣше свѣтло. Отдалечъ се чуваха звуцитѣ на музика. Хора се веселѣха. Може би, тѣ ще се сѣтятъ за него и ще му дадатъ малко отъ радостьта си...

Морската градина бѣше пуста и тъмна. Северякътъ лудо свирѣше, а морето ревѣше страхотно. Просякътъ се отби въ една алея и потърси почивка. Нѣмаше сили да стигне до казиното, студено му е, краката му треперятъ, а тамъ е тъй топло. Нещастникътъ падна на земята. Студътъ скова краката му. Бѣлиятъ снѣгъ го унесе. Главата му клюмна. Вече не чувствуваше студа. Стана му топло и приятно... Главата натежа, очитѣ се притвориха, и той засънува.

Предъ него се разстилаше зелена поляна. Весели птички чуруликаха по разлистенитѣ дръвчета. Изъ въздуха прехвръкваха пеперуди и кацаха на нѣкой цвѣтъ или се догонваха около му. Слънцето го топлѣше и галѣше. Небето се отваряше, и той видѣ множество ангелчета да пѣятъ и славятъ Създателя: „Тукъ е тъй приятно, при насъ нѣма мжка, скърби и тегла“. Тѣ мило му се усмихваха и махаха съ ржчички, като че го викаха тамъ горе, при Бога. Той усѣти какъ бавно, бавно се издига нагоре къмъ небесата. На душата му бѣше леко, леко....

А тамъ, въ широкия салонъ, се веселѣха и танцуваха. Шумъ отъ крещящия джазъ, примѣсенъ съ безгрижния смѣхъ на веселящитѣ, се разнасяше наоколо. Но, несретникътъ вече нищо не чуваша. Снѣгътъ продължаваше да се стели по мократа земя и полека го затрупа.

Вѣтърътъ зловещо се кискаше, морето яростно се блъскаше о брѣга, понесло надъ вълнитѣ си бѣлата смърть...

Росица Иванова.

БѢГАЙ, ЗИМО!

Бѣгай, зимо, бѣгай вечъ,
задъ гори, поля, иди!
Своитѣ бури надалечъ
ти отъ тука отведи!

Твоитѣ пързалки, знай,
пѣсеньта си вечъ изпѣха,
веселбитѣ ни безъ край,
катъ крилати отлетѣха.

Твойтѣ ледове и снѣгъ
ний не искаме ги вече,
искаме да видимъ в'бѣгъ,
какъ отлитатъ надалече.

Хайде, зимо, заминавай!
За пързалкитѣ „мерси“
и не се сърди, прощавай,
но скривалище търси!

Евгения Поборникова.

ПРОЛѢТЬ ИДЕ

Хайде, милички дечица,
вънъ излѣзте, посрещнете
Пролѣть — гиздава царица,
пѣсень радостна запѣйте!

Да ви чуе баба Зима,
да започне да се стѣга
и съ всичко, щото има,
задъ горитѣ да избѣга.

Да отиде надалече,
чакъ на полюса студени,
тукъ да се не връща вече
съ днитѣ страшни, заледени.

Хайде, милички дечица,
вънъ излѣзте, посрещнете
Пролѣть — гиздава царица,
пѣсень радостна запѣйте!

Вѣнцеславъ Ив. Войчевъ,
у-къ въ I кл., с. Вълчи-долъ, Провадийско.

РАЗДѢЛА

Часътъ на раздѣлата наближаваше. Сърдцата ни бѣха пълни съ скръбь. Трѣбваше да се раздѣлимъ съ другарката си, Еленка, за винаги. Чуваха се риданията й, които сякашъ искаха да ни кажатъ:

— Простете, мили приятелки! . . .

Въ стаята царѣше тишина. Еленка не говорѣше. Очитѣ й, подути и зачервени, проливаха една следъ друга сълзи. Мжчно й бѣше. Тя се раздѣляше съ родното си мѣсто, съ другарки, съ учители, съ всичко близко и отиваше въ непознатата за нея Гърция, въ града Солунъ, за който само е чувала.

Никой не й е идвалъ на гости, не нѣкога ще се раздѣли за винаги съ часъ и съ Варна.

Ще отидатъ тамъ и, може би, вече до гробъ нѣма да могатъ да дойдатъ въ хубавото родно мѣсто.

Взехме си сбогомъ и съ сълзи на очи изпратихме Еленка . . .

Колко тежка е вѣчната раздѣла съ родното мѣсто!

Магдалина Ив. Вълчанова,
уч. отъ II-а кл. при у-ще „Царь Симеонъ“, гр. Варна.

КАРТИНКА

Тихо и топло е въ класната стая. Ученицитѣ сж се смълчали и слушатъ захласнати учителката, която чете нѣщо. Огъньтъ въ печката бумти, и отъ него лъха приятна топлина, която обгръща цѣлата стая. Прозорцитѣ сж заледени тукъ таме, и презъ междинитѣ се открива малка часть отъ зимна Варна. Небето е покрито съ тъмни и назжсени облаци, които като че ли ей сега ще притиснатъ земята. Отъ тѣхъ се отронватъ като малки пролѣтни цвѣтчета красивитѣ пчелички — снѣжинкитѣ, които се смѣсватъ съ милиардитѣ си сестрички и въ лудъ бѣгъ падатъ къмъ земята, кждето вѣтърътъ ги понася изъ улицитѣ на града. Дърветата жално поклащатъ голитѣ си клони, по които сж кацнали и зловещо грачатъ врани, като че оплакватъ злата си сждба и после се изгубватъ въ замреженото отъ снѣжинки небе . . .

Кжщитѣ сж се сгушили. Край тѣхъ бързатъ минувачи, бедни и богати, загърнати съ дебели дрехи. Студено е. Магазинитѣ сж добре подредени. Отъ тѣхъ излизатъ купувачи, съ стегнати пакети въ ржце. Вѣтърътъ ги бие съ хиляди иглички и ги гони до топлитѣ имъ домове. Надъ побѣлѣлитѣ покриви се издигатъ струйки синкавъ димъ, що вѣтърътъ грабва и отнася въ висинитѣ.

Иванъ В. Добревъ,
III а кл. при I ср. прогимназия, Варна.

Задачи и кръстословици

12. Задача.

Като замѣните първата буква на голѣмо водно животно, ще получите името на българска рѣка и причастия, които означаватъ, че не е гладенъ, не е мръсенъ, пъкъ е ялъ бой. Кои сж имената и причастията?

Задава Василка Младенова,
III в кл. при у-ще „Царь Симеонъ“, Варна.

13. Кръстословица

	1	2	3	4	5	6
1	Е	А	Т	И	Р	А
2	А		Н	М	Г	Н
3	Т	И	Г	А	Л	А
4	И	М	А	Я	М	Н
5	Р	А	Р	И	Я	А
6	А	Н	А	Н	А	С

ОТВЕСНО И ВОДОРАВНО:
1. Видъ съчинение. 2 Персийски Богъ. 3 Градъ на Балканския п-въ. 4 Боя за обуща. 5 Войнишка необходимость. 6 Южен плодъ.

Задава Йорданка Георгиева,
III г. кл. при II ср. прогимн. Варна

14.

Сладки приказки и пѣсни
носи често на децата,
откато се е родило,
пѣе пѣсни на сърдцата,
Четете и мислите,
енергично работете,
та задачата решете,
отговора изпратете

Забава

1. Съставете изречение само отъ ноти!
2. Съ 12 кибритени клечки направете четири квадрата, а следъ това, направете съ сжщитѣ клечки 3 квадрата!

СЪОБЩЕНИЯ

Статията „Пѣсеньта на свободата“ е писана отъ нашитѣ надеждни сътруднички Росица Иванова и Евгения Поборникова, ученички въ V кл. при Варненската девическа гимназия.

ПО ЕДНА прочитна книга ще получи всѣки читатель, който ни изпрати изрѣзано отъ страница 2 на миналия брой изречението „ВИНОТО Е УДАВИЛО ПОВЕЧЕ ХОРА ОТКОЛКОТО МОРЕТО“, ако една отъ кржглитѣ точки подъ него е махната, и вмѣсто нея е поставено квадратче [redacted]

Съчиненията и решенията на задачитѣ трѣбва да ни се изпращатъ най-късно до 15 число на месеца, презъ който излиза вестника.

На ученицитѣ, които разрешиха задачитѣ отъ бр. бр. 1 и 2, а сжщо и на ученицитѣ, чиито съчинения помѣстихме въ сжщитѣ броеве, изпратихме наградитѣ.

Всички награди, които ще дадемъ за съчинения и задачи, помѣстени въ другитѣ броеве, ще бждатъ раздадени въ края на учебната година.

Уредницитѣ не се задължаватъ да помѣстватъ всѣко изпратено съчинение, или пъкъ да спазватъ нѣкакъвъ редъ. Помѣстватъ се съчинения, които се намѣрятъ за най-хубави и подходящи.

Помѣстенитѣ съчинения не се преработватъ отъ уредника, който изглажда само нѣкои изрази и поправя правописнитѣ грѣшки.

ЖЕЛАНИЕТО на уредницитѣ е да получаватъ по едно отъ всички съчинения, писани въ училище, за да ги използватъ, когато намѣрятъ за нужно. Нека малкитѣ ни сътрудници пишатъ простичко, безъ излишни труфила, като не забравятъ никога, че тѣ не сж писатели, а ученици. По малко измислени нѣща повече описания на истински случки. Обръщайте повече внимание на онова, което ви носи радости и ви прави бодри и здрави. Въ живота около васъ има много хубави работи. Открийте ги и ги опишете.

Уредницитѣ сж недоволни, че въ повечето отъ изпратенитѣ ни съчинения се описватъ все тжжни случки, нещастия.

Скоро ще пукне пролѣть. Работливитѣ селяци ще плъзнатъ по работа изъ полето, а малкитѣ читатели отъ селата ще имъ помагатъ. Какви хубави съчинения могатъ да се направятъ за работата въ полето!

Сега кошаритѣ сж пълни съ агънца! Вие, малки читатели, обикаляте край горичкитѣ и ливадитѣ за кокиченца, минзухарчета и теменуги!

Хайде, пишете за всичко това!

Пращайте ни описания на роднитѣ си мѣста.

Получени сж хубави съчинения, които не помѣстваме сега по липса на мѣсто, но които ще използуваме другъ пжть, отъ следнитѣ ученици: Диана Попова, Борисъ Ив. Миндовъ, Василъ М. Инджовъ, Мара Енчева, Тодорка Кирилова, Калчо Димитровъ, Евгений Тодоровъ Ивановъ, Желѣзка Пѣйчева, Марийка Душева, Марулка Ангелова, Иванъ П. Димовъ, Желѣзко Горановъ, Христо Филчевъ, Фотинка Георгиева, Симеонъ Желевъ и др.

Съжаляваме много, че не можемъ да даваме съобщения изъ живота на училищата и и ученическитѣ дружества, понеже такива сведения не ни се изпращатъ.

Настоятелно молимъ колегитѣ, при които сж останали макаръ и по нѣколко непродадени екземпляра отъ бр. бр. 1 и 2, да ни ги изпратятъ, защото ни сж много необходими. Стойностьта имъ ще спаднемъ отъ следващия брой.

Не изрѣзвайте разрешенитѣ задачи отъ вестничето, а ни ги изпращайте написани на отдѣленъ листъ.

Не изпращайте нищо до печатницата, а — до уредника!

Отчитайте
на време сумитѣ!

Тодоръ Мазаровъ,

който прослави въ цѣлия свѣтъ името на България съ хубавия си гласъ. Той пѣе на сценитѣ на най-хубавитѣ европейски театри, а наскоро бѣше гостъ и на народната опера въ столицата ни.

Мазаровъ показа, че нашиятъ народъ има способни синове, на които много други народи могатъ дори и да завиждатъ. Той показа още, какъ съ трудъ и постоянство човѣкъ може да постигне всичко, каквото иска.

Наши сътрудници

Недѣлчо Тинчевъ

род. презъ 1903 година въ с. Сухиндолъ, Севлиевско.

Учитель въ сжщото село. Билъ 6 години редакторъ на в-къ „Младежка дума“.

Издалъ сбирки: „Искри въ нощьта“ „Недоизплакнали сълзи“ и др.

Сега сътрудничи почти въ всички детски списания и вестници.

Подъ свѣтлината на чудната звезда

Презъ бѣла нощь, когато вихри бурно пѣеха химна на студената ледена зима, и бѣли пеперудки танцуваха своя вихренъ танцъ надъ голѣмия градъ, долитна до насъ звукътъ на Божата камбана, а следъ него пѣснитѣ на млади коледари...

На небето чудна звезда грѣйна. Свѣтнаха здания, прозорци. По елхата, приказно украсена, трепнаха пъстри свѣщици.

Въ тая тайнствена нощь, обкржжена отъ толкова любовь и радость, неволно си спомнихъ за нерадостната сждба на сирака... Скръбь сви сърдцето ми... Въ улицата е вече тихо... А сякашъ нѣкой вика и зове ме съ тжженъ гласъ. Кой ли плаче?... Погледнахъ навънъ... Малко момиче... Познахъ го. То бѣше сиракъ... Бледо и печално то бѣше само въ живота... Той не му се усмихна... Не му показа лжчистъ пжть... Въ първата още стжпка отровенъ лжчъ покоси малката му душа, и подобно на плахо цвѣте тя увѣхна...

Останало самотно и печално, то оплакваше злата си сждба...

Христосъ се роди! Дано вече нѣма страдащи по свѣта! Дано въ сърдцата на всички хора заговори чувството на обичь и любовь!

Защо всички деца не сж щастливи?

Вѣрка Хр. Вълкова,
ученичка отъ III-а отд. при у-ще „Ст. Караджа“ - Варна

Петь заповѣди на хигиената

1. Не яжте и не пийте повече, отколкото ви се яде и пие!
2. Не туряйте въ устата си нищо друго освенъ храна и вода!
3. Изплаквайте и мийте зжбитѣ си всѣка вечерь и сутринь!
4. Измивайте ржцетѣ си преди и следъ ядене!
5. Когато кихате и кашляте, поставяйте кърпата предъ устата си!

Ржководителитѣ на учебното дѣло въ Шуменска область

На снимката сж околийскитѣ училищни инспектори отъ Шуменска область, начело съ областния училищенъ инспекторъ, г-нъ П. Михайловъ.

ИЗЪ НАУКАТА И ЖИВОТА

Какъ се урежда нашето вестниче

Драги другарчета,

Отъ месецъ декемврий миналата година насамъ излиза нашето вестниче „Снопче“. Всички съ нетърпение го очакваме, за да го прочетемъ и му се порадваме. Вие, може би, сте се запитвали, какъ се урежда то, докато пристигне до васъ тъй хубаво подредено. Азъ искамъ да ви разкажа за дългия пжть, който вестничето изминава, докато се намѣри въ нашитѣ ржце.

Въ работната стая на главния уредникъ, г-нъ Недковъ, има голѣма папка, раздѣлена на разни отдѣли, въ които се слагатъ всички съчинения, получени отъ писатели, учители и ученици. Всичко внимателно се преглежда отъ г-нъ Недковъ и другитѣ уредници. Одобренитѣ работи се отдѣлятъ и чакатъ редъ за отпечатване Преди да отидатъ въ печатницата, тѣ се занасятъ при контрольора по печата, г-нъ П. Зяпковъ. Той е натоваренъ да следи да не се пише нѣщо противъ държавата, или пъкъ нѣщо, което може да разсърди нѣкои отъ съседнитѣ ни държави. На одобренитѣ работи г-нъ Зяпковъ се подписва и ги подпечатва.

Отъ тукъ материалътъ се занася въ печатницата, дето печатаритѣ нареждатъ буквитѣ една по една. Когато бжде наредено всичко, уредникътъ посочва на печатаритѣ какъ да наредятъ страницитѣ. Това нареждане се нарича свързване. Щомъ се свърже вестникътъ, изкарва се само единъ брой за уредника, който поправя грѣшкитѣ. Чакъ тогава вестничето се слага на печатарската машина. За нареждането на буквитѣ сж потрѣбни 5—6 дни, а за отпечатването на вестничето — 2 дни.

„Снопче“ минава презъ машината 2 пжти: веднажъ за 1 и 4 страници и веднажъ за 2 и 3. Когато името на вестника се отпечатва съ цвѣтно мастило, той минава презъ машината и трети пжть.

Вие забелязвате, че въ вестничето има и разни картинки. Тѣ се рисуватъ отъ учителя Златиа Поповъ съ черно мастило и се изпращатъ при единъ художникъ, който прави клишета. Художникътъ прави снимка на рисунката, а после я прекопирва на цинкова плоча и я залива съ специална течность. По този начинъ рисунката излиза на цинковата плоча. Тази плоча съ рисунката на нея се казва клише. То се занася на печатницата, поставя се между наредените букви и като се намаже съ мастило, отпечатва се рисунката върху бѣлия листъ, както се отпечатватъ и наредените букви.

Когато бждатъ отпечатани по този начинъ 8000 броя отъ „Снопче“, то се занася въ у-ще „Царь Симеонъ“. Тукъ 40 ученика го прегъватъ на две, опаковатъ го и го разпращатъ по училищата въ града и въ селата.

Виждате, другари, колко пжть изминава нашето любимо вестниче, докато стигне до насъ. Затова, да работимъ за преуспѣването му!

Димитъръ Ив. Калканджиевъ,
уч. отъ III кл. при у-ще „Ст. Караджа“-Варна

Изъ царството на животнитѣ

Не сж малко децата, които ловятъ съ капани птиченца, за да ги убиятъ. Нѣкои обикалятъ пролѣтно време върбитѣ и избиватъ току-що излюпенитѣ пиленца Други пъкъ съ лжкове убиватъ врабчета, ластовички, гължби и др. Много рѣдко такива деца се замислятъ за горкитѣ животинчета и си казватъ: „Че какво като ги избиваме? Нали тѣ не сж хора! Нали тѣ сж звѣрчета.“

А ето, азъ ще ви разкажа нѣкои нѣща за тѣзи звѣрчата, пъкъ вие помислете върху това, което прочетете.

Когато ловецъ застреля врана, другитѣ врани не избѣгватъ, а летятъ около убитата и жално грачатъ. Тѣ слизатъ низко надъ нея и я побутватъ съ крила, защото искатъ да разбератъ, защо тя не ще да хвърчи.

Славейчетата живѣятъ по двечки. Умре ли едното, умира и другото най-много следъ единъ месецъ.

Единъ ловецъ убилъ дивъ гължбъ. Той много се зачудилъ, когато всѣки день следъ това редовно виждалъ другарката на гължба да стои сгушена на сжщото мѣсто, докато единъ день я намѣрилъ мъртва.

Въ Лондонската зоологическа градина имало грамаденъ лъвъ. Той тжжалъ за пустинята и за приятели. Единъ день му хвърлили за храна малко кученце. Вмѣсто да го изяде, лъвътъ станалъ приятель съ него. Често виждали кученцето да лежи въ лапитѣ на лъва, който го милвалъ. Почти всѣки день двамата приятели си играели, и кученцето не се страхувало да поставя крачката си и муцунката си въ устата на голѣмия си приятель. Най-интересното е, че когато кученцето умрѣло, лъвътъ дълбоко се натжжилъ, не приемалъ никаква храна и наскоро умрѣлъ.

Веднажъ котка разкжсала една отъ дветѣ ластовички, които мжтили яйцата си. Другата ластовичка останала на гнѣздото, сгушила се тамъ, не потърсила никаква храна и следъ нѣколко дни паднала мъртва.

Много отъ животнитѣ с сприятеляватъ и съ човѣк Не говоримъ само за кучет което е силно привързано към него, за вола, който мълчаливо му се покорява, за кон който го обича, и за другит питомни животни, а говорим за дивитѣ животни. Не с рѣдки случаитѣ, при които хо ра иматъ за приятели тигр лъвове, слонове и др.

Бихме могли да ви дадем много примѣри за довѣрие на ластовички, щъркели, гъл би и др. къмъ хората, но товa е достатъчно, за да с помисли човѣкъ върху не преди да измжчва беззащи нитѣ животни.

Й. Н.

Подвигъ на ученици от Разградъ.

На 28 м. м., къмъ 4 часа с обѣдъ, семейството Никола Василеви излѣзло разход съ децата си во ловното д-во. Малкиятъ си на х. Василевъ — Вълчо, 8 г дишенъ, ученикъ въ I от започналъ да се пързаля п слабо заледената вода на е рото, но ледътъ се счупва, Вълчо пада въ водата Нам ращиятъ се тамъ ученикъ Пе ко Георгиевъ Христовъ, о III кл., се хвърля съ дрехи си да го спасява, но и той п да въ студената вода. Вижд ки това, другаря му Ник Блажевъ, у къ отъ IV кл. се ща да подаде ржка на да щитѣ се, но и той пада водата. Пързалящиятъ се кънки по леда Мавродинъ Т Мавродиновъ, уч къ отъ III. к като вижда отъ далечъ гро щата опастность, направя кънкитѣ си бързъ завой к давещитѣ се, но ледътъ се с ва, и той пада сжщо въ во та. Давещето се дете Вълчо хваща за врата на Петко. У ницитѣ Мавродинъ и Ник чупятъ леда и по него прав пжть за къмъ брѣга. Стоящ ятъ наблизо ученикъ Гено Ц невъ отъ VII кл. се прит и като стжпва въ водата. дава имъ ржка и всички спасяватъ.

Благодарниятъ баща е наг дилъ спасителитѣ — единиц съ мастилница. а другитѣ седефени ножчета. Освенъ ва, той е далъ обѣдъ на 80 ца, числящи се къмъ без тнитѣ ученически трапез въ града.

Подвигътъ на спасител ученици заслужава голѣма п вала.

Изъ „Разградско сми

— о —

Първата шевна маши изобретена отъ америк Елиасъ Хоу. Той билъ на беденъ воденичарь и 1848 година направилъ т машина, която никой не калъ да купи, защото я тали за дяволска работа. П който започналъ да фабр ва шевни машини е И СИНГЕРЪ, името на к носятъ най-разпрост машини у насъ.